

ارزیابی پایداری اجتماعی هنر در نظام معماری

حسن بهادری^۱، کاظم شکری^۲، عباس میرزاد^۳

^۱کارشناسی معماری-طراحی و نوسازی بافت های فرسوده، دانشگاه جامع علمی کاربردی ایلام-پارسیان ۱ hasan_bahadori@yahoo.com

^۲عضو هیئت علمی دانشگاه جامع علمی کاربردی ایلام-پارسیان ۱ kshokri@yahoo.com

^۳کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه ملایر mirzadabbas@yahoo.com

چکیده

مفهوم ساخت، در ارتباط سلسله مراتب نظم‌ها و مفاهیم در سطوح متعدد، برداشتی ارگانیک و انطباقی از جهان هستی است، چنان که در طبیعت با جریان یافتن نظام‌ها به درون یکدیگر، وحدت کل به وجود می‌آید. بحث پایداری مشتمل بر جامعه، اقتصاد و محیط زیست می‌باشد و به موضوعات اجتماعی، فرهنگی، فهم رابطه انسان و طبیعت و انسان‌ها با یکدیگر و همچنین مدیریت و سیاست‌گذاری عمومی می‌پردازد. پایداری اجتماعی یکی از اجزای اصلی توسعه پایدار به شمار می‌رود، که بر ارزش‌ها، باورها و سنت تکیه دارد. پس از بررسی روابط انسانی در پایداری اجتماعی بحث رابطه انسان با محیط و رسیدن به توسعه پایدار در نواحی و مناطق جغرافیایی به عنوان زیرشاخه‌ای از پایداری مطرح می‌گردد. پایداری اجتماعی و محیطی حوزه دیگری را در خود جای می‌دهند که همان هنر و بوم می‌باشد و مباحثی چون فرهنگ و معماری بومی و منطقه‌ای و هویت‌بخشی را به دنبال دارد. در این میان هنر و معماری می‌تواند نقطه اشتراک و پیوند دهنده ابعاد مختلف پایداری در ابعاد سه گانه آن باشد. در مقاله پیش رو به مقوله پایداری اجتماعی و هویت و بررسی آن در هنر و معماری گذشته می‌پردازیم و در نهایت به جمع بندی و ارائه راهکار در جهت گشودن افق‌های جدید در این زمینه پرداخته می‌شود.

واژگان کلیدی: پایداری، پایداری اجتماعی، بوم، معماری، هویت